

Klumme.

Vil vi være - eller ikke være - kulturhovedstad?

Luna Voss,
bestyrelsesmedlem i
foreningen Elsinore 2032

Der er noget i Helsingør, der banker både højere og hurtigere end i andre byer. Noget, som *er*. Alt-så nutidsformen af *at være*. For det er spørgsmålet: Vil vi være? Eller vil vi ikke være Europæisk Kulturhovedstad, når Danmark igen får titlen i 2032?

Du mærker det banke, når du *er* i Toldkammergården til Ungdomsskolens sommerkoncert, hvor musical-eleverne synger sig langt ud over scenekanten og publikum – på tværs af generationer – klapper, griner og måske fælder en tåre bag solbrillerne.

Du mærker det til fællesspisning, når en fremmed lægger bestikket og begynder at tale med dig. Så banker det måske lidt nervøst, men du kan mærke, at du *er*. Du mærker det på Sommari-va til Soulgarden. På Elværket til Helsingør Festival. I gaderne til Passage Festival. På Kronborg til Shakespeare Festival.

FØRSTE GANG, JEG selv mærkede det banke, var da jeg flyttede hertil for at gå i gymnasiet. Det var ikke meningen at bo her. Men jeg kendte heller ikke følelsen af by, der banker i rytmer, man ikke kan måle. Pludselig fandt jeg mig selv *være* i fællesskaber, jeg ikke havde planlagt. Det føltes ikke som om, jeg valgte byen – det var mere som om, byen valgte mig. Endda nøjes jeg ikke med at bo her. Jeg *er* her.

Nu her – nogle år senere – bliver det tydeligt for mig, hvad byen egentlig *er*. Jeg ser den som en krop: Vi borgere er cellerne. Kommunen, som jo faktisk betyder fællesskab, er hjernen – den, der skal træffe de kloge beslutninger. Og erhvervslivet, hvor jeg selv er ansat, er musklerne. Vi er byens ben at gå på. Med arme, der kan løfte.

Men hvad så, når teknologien – og efterhånden også kunstig intelligens – begynder at overtage det meste af arbejdet? Da kommer der til at mangle noget. Noget, man ikke kan kode sig til. Det, som *er*. Det, som banker. Ja, du har læst mig. Hjer-tet.

KULTUREN ER HJERTET. Det, der pumper ild, næring og sjæl rundt i hele systemet. Og snart banker det endnu mere intenst. Elsinore 2032 – foreningen, jeg er med i – har samlet borgere, for-

Luna Voss står bag denne klumme. Foto: Thomas Voss

eninger, virksomheder og kulturinstitutioner i en klynge af energi, mod og nysgerighed. Vi står klar, når kulturministeren – formentlig allerede til efteråret – udskriver konkurrencen om titlen mellem danske byer.

Derfor er det vigtigt, at vi taler om projektet rigtigt. Ikke som pynt. Men som en investering i alt det, der allerede findes – og som kan vokse, hvis vi vælger det. Jeg forstår godt, hvis nogen

spørger: Hvad med skolerne? Hvad med velfærden? Det er helt rimelige spørgsmål. Men vi skal også spørge os selv: Hvad med den by, som det hele foregår i? Det fællesskab, der giver velfærden indhold og holder sammen på det hele? Den by, vi skal have lyst til at *være* – og ikke bare bo i.

Det handler ikke om at vælge mellem hjerne, muskler eller hjerte. Det hele skal med. Vi skal huske, hvad det

“Pludselig fandt jeg mig selv være i fællesskaber, jeg ikke havde planlagt. Det føltes ikke som om, jeg valgte byen – det var mere som om, byen valgte mig.”

er, der får andre som mig til at komme. Og vel at mærke til at blive. En gang imellem er det klogest at vælge med hjertet.

Foreningen Elsinore 2032 arbejder for, at Helsingør bliver udpeget som Europæisk Kulturhovedstad i 2032, hvor det igen er Danmarks tur. Kulturministeriet ventes at udskrive konkurrencen mellem de danske kandidatbyer i løbet af efteråret 2025.